

„Un bogat cu greu va intra în împărăția cerurilor.”, le-a spus ucenicilor Hristos. Dacă mai țineți minte, aceleași cuvinte au fost rostite duminica trecută la sfârșitul Evangheliei. Un tânăr s-a apropiat de Hristos și a întrebat, ce trebuie să fac pentru intra în împărăția cerurilor? Atunci Domnul i-a răspuns: împlinește poruncile. Iar când tânărul a spus că deja a făcut asta, atunci Domnul, văzându-i inima, a spus: dă tot ce ai. Dar tânărul era bogat, iar pentru el bogățiile erau puterea care îi dădea prestigiu în lume, și de aceea și-a plecat capul și s-a îndepărtat. Aici le-a spus Hristos ucenicilor săi: „Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în împărăția cerurilor.” (Mt. 19:16-23).

Cum se poate așa ceva? De ce? Dacă sunteți atenți la Evanghelia de astăzi, veți vedea de ce. Parabola de astăzi ne spune cum Domnul a plantat viță de vie și cum i-a trimis pe oamenii săi să lucreze în vie (Mt. 21:33-42). Și le-a dat lor tot ceea ce aveau nevoie pentru viețile lor. Dar lucrătorilor le plăcea atât de mult să trăiască și să muncească în această vie încât au început să simtă că locul le aparține. Din ce în ce mai mult, ei au început să creadă că le aparține toată bogăția pe care o obțineau din strugurii care creșteau din abundență în via altuia. Și treptat au început să-l uite pe proprietarul viei. Domnul le-a dat toate cele necesare pentru întreținerea lor, pentru viața lor, dar ei au început să creadă că li se cuvine. Înțelegeau altfel: au avut oportunitatea să folosească via și toată frumusețea acestor bunuri lumește pe care Dumnezeu le-a dat omului. Acestea i-au captivat atât de mult, încât au uitat complet, sau mai bine spus, nu s-au mai gândit deloc la faptul că toate acestea erau trecătoare. Și că anii vor trece, și va veni ceasul când vor trebui să părăsească lumea aceasta. Și toate din vie vor rămâne aici, dar ei vor pleca. Vedeți voi, lor li s-a cerut ceva diferit: în timp ce își cultivau via, ei ar fi trebuit să cultive și ceea ce i s-a dat omului.

Și ce mai exact i s-a dat omului? O ființă umană are un trup care are nevoie de hrană, apă, mișcare și odihnă – lucrurile pe care le numim viața trupului. Dar omul are, de asemenea, și un duh care întotdeauna urmărește idealul. Și oricât de bună ar fi viața noastră pământească – și poate fi atât de bună încât te gândești că nu poate fi mai bună, ca și cum nimic altceva nu ar putea exista – în inima omenească va exista întotdeauna ceva care nu va putea fi mulțumit de lucrurile din jurul nostru. Și tristețea va apărea, iar conștiința va spune că omul nu a făcut ceea ce trebuia, deoarece imaginea lui Dumnezeu se află în fiecare ființă umană, în duhul său. Iar duhul are și el nevoie de viață.

Din punct de vedere trupesc, muncitorii din vie o duceau bine, dar viața lor duhovnicească au strâmbat-o și trăiau după trup. Iar astfel conștiința le-a fost înnăbușită. Conștiința exista dar era acoperită. Iar aici se dovedește ceea ce i s-a spus tânărului: e greu pentru cineva care își pune încrederea în bogății să intre în Împărăția Cerurilor. Ochii sunt închiși, conștiința întunecată. Pe dinafară, pare să o ducă bine, dar pe interior conștiința torturează și torturează. Fără speranță, fără liniște. Și astfel, ființa umană încearcă orice. Își spune sieși: mă duc la un resort, călătoresc, îmi voi procura tot confortul din lume. Îmi voi aranja viața de familie, voi avea copii. Mă voi distra. Dar, în cel mai bun caz, va sosi bătrânețea. Iar în cel mai rău caz – boala. Când criza va veni, nimic nu ne va liniști. Oricâte frumuseți lumești sau câte bunuri pământești avem – conștiința ne va tortura. Acest lucru ni-l spune parabola de azi. Lucrătorii l-au ucis chiar și pe moștenitorul viei tocmai ca să nu renunțe la bucuria dată de vie. Dar alungarea din vie tot a survenit. Cum? Aceasta este ceea ce noi nume suferința conștiinței, pe care nimic nu o poate împăca. Durerea – durerea fără scăpare.

Astfel, Evanghelia de azi completează într-un fel Evanghelia de săptămâna trecută și ne spune: Fraților, aveți grijă ca așa ceva să nu vi se întâmple vouă, ca frumusețea pământească în care trăim să nu se transforme în via din parabolă! La ce ne folosește această vie, aceste vile și automobile, dacă inima noastră este sfâșiată? Să începem să trăim conform Fericirilor, iar atunci inima noastră se va umple de pace, dragoste și de adierea raiului. Și cu această plinătate a inimii, vom trece în viața veșnică. Dar dacă nu ne înțelegem pe noi, vom fi ca evreii. Evreii îl așteptau pe Mesia care, potrivit interpretării din Talmud, trebuie să fie conducătorul lumii și care îi va cuceri pe toți sub jugul evreilor. Și ei așteptau un astfel de Mesia. Iar când a apărut Hristos – Care avea toate puterile: a calmat marea, a hrănit cinci mii de oameni cu cinci pâini, a vindecat boli – pentru ei era imposibil să găsească un comandant mai bun pentru armata evreiască. Nu mai era nevoie de un locotenent pentru aprovizionare, pentru prim ajutor sau pentru spitale. Hristos putea face totul. Și ei au așteptat...să vadă ce se va întâmpla apoi.

Iar Hristos a urcat un munte și a vorbit pentru prima dată în public: fericiți cei săraci cu duhul, fericiți cei ce plâng, fericiți cei blânzi, fericiți cei prizoniți (Mt. 5:3-11). Evreii așteptau putere, forță, dar Hristos a vorbit despre sărăcie, blândețe, suferințe. Bineînțeles că evreii au fost nevoiți să plece. Hristos vorbea despre ceva destul de diferit de ce așteptau ei, nu despre

Lucrătorii din vie

Scris de Pr. Andrei Rimarenko
Luni, 27 August 2018 10:08

stăpânire.

Dacă cineva Îl va urma? Ce se va întâmpla? Erau tulburați.

Se va întâmpla însă exact ceea ce ne trebuie: vom avea pacea inimii prin care ne va fi ușor să trecem prin această viață și nu ne va fi frică să intrăm în viața veșnică.